

разумностъ се дължи на нѣкогашна негова красота. Сегашната му грозота пъкъ ще донесе неговото бждеще невежество. Забелязано е, че когато човѣкъ губи знанието си и става невежа, той започва да погрознява.

Ще приведа единъ примѣръ отъ живота, да видите, какъ младъ, красивъ човѣкъ постепенно изгубва красотата си. Преди години, въ Варненската гимназия имаше единъ младъ, красивъ момъкъ, почти най-красивиятъ ученикъ въ цѣлата гимназия. Като вървѣше изъ улицитѣ, той обръщаше внимание на хората, и всички се спираха да го гледатъ. Какво бѣше очудването ми, когато десетки години по-късно видѣхъ този човѣкъ въ София: лицето му огрубѣло, очитѣ—подпухнали, тѣлото—надебелѣло—нищо не бѣше останало отъ неговата красота. Като ме видѣ, той се спрѣ и започна да ми говори: Ето, доде ме докара животътъ! Съвсемъ закъсахъ. Нищо не остана отъ моята красота! Де сж онѣзи щастливи години? Изпуснахъ нѣщо въ живота си и не мога вече да го намѣря. Той страдаше отъ порокъ въ сърцето и преживяваше последнитѣ си дни. Докато не бѣше изгубилъ красотата си, той се радваше на отлично здраве: бѣше здравъ, силенъ, снаженъ, а при това и способенъ, даровитъ момъкъ. Казвамъ: когато човѣкъ изгуби красотата си, той изпада въ особено положение.

Съ този примѣръ искамъ да ви наведе на нѣкои мисли, да видите, че Провидението, сждбата е вложила въ човѣка известни нѣща, които той трѣбва грижливо да пази, да се не изгубятъ. Той може да ги запази само тогава, когато знае, какво нѣщо е материалниятъ свѣтъ. Материалниятъ свѣтъ е съставенъ отъ всички ония нѣща, които иматъ движение. Отъ човѣшко гледище, всички форми, които съставятъ материалния свѣтъ, сж въ застой, т. е.